

Da der imidlertid rejstes Spørgsmaal om Lovmedholdeligheden af denne Praksis, blev der ved en Tekstanmærkning til § 25 i Finansloven for Finansaaret 1931—32, søgt Hjemmel for, at den som Følge af Afgang ved Dødsfald eller paa anden Maade indvundne Besparelse af Tillæg efter Lov Nr. 78 af 1. April 1925 kunde anvendes dels til Forhøjelse af allerede tilstaaede Tillæg, hvor saadant findes ganske særlig paakrævet, dels til at tilstaa nye Tillæg til saadanne Pensionister eller disses Enker, dog saaledes at de Tillæg, der i Finansaaret 1931—32 ialt udbetaltes i Henhold til fornævnte Lov, ikke maatte overstige 900.000 Kr.

Spørgsmaalet om en generel Forhøjelse af Pensionerne fra før 1919 blev under Finanslovdebatten i November 1937 paany rejst, men afvist af Finansministeren (*V. Buhl*) med Henvisning til, at det allerede i 1925 havde vist sig, at de ældre Pensioner i enkelte Tilfælde var naaet op paa Niveaueet for 1919.

Var det — udtalte Finansministeren — i 1919 upraktisk og ugørligt, saaledes som Lønningskommissionen enstemmigt havde hævdet, at omregne de gamle Pensioner, maatte dette være endnu mere umuligt at gennemføre, efter at der var forløbet 18 Aar, i hvilke der havde fundet en yderligere Omformning Sted af Stillinger, deres Benævnelser, Grundlaget for deres Placering etc., dels ved de aarlige Normeringslove, endvidere ved Administrationsforskydninger og sidst, men ikke mindst, Lønrevisionen af 1931.

Efter Henstilling fra „Lønningskommissionen af 1943“ udsendte Finansministeriet i November 1944 Spørgeskemaer til alle Pensionister og understøttede, hvis Pension, (Understøttelse) er fastsat i Henhold til de før 1. Oktober 1919 gældende Love, til Brug ved Afgørelsen af, om der maatte være Grundlag for at forhøje allerede tilstaaede personlige Tillæg eller tilstaa nye Tillæg i Henhold til Loven af 1. April 1925.

Behandlingen af de indkomne Sager er, saaledes som det er anført i Bemærkningerne til den Tekstanmærkning til § 25, der i Sagens Anledning blev optaget paa Finanslovanordningen for 1945—46, sket i Overensstemmelse med den i Tidens Løb udviklede Praksis, hvorefter der i Regelen tilstaaes 80 pCt. af Forskellen mellem den fingerede Tjenestemandsløvspension (efter 1919-Loven) og Pensionen efter de ældre Regler i personligt Tillæg.

Samtidig er den ved Tekstanmærkning til de aarlige Bevillingslove indeholdte Begrænsning — oprindelig 900.000 Kr. og senest 425.000 Kr., for Finansaaret 1944—45 — af de personlige Tillægs samlede Beløb bortfaldet.

Ved Tjenestemandsløven af 27. Juni 1927 blev der som § 94, Stk. 2, indsat en Bestemmelse, hvorefter Lovens Dyrtidstillægsregler for Pensionister ogsaa gælder for de i Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 omhandlede Pensionister og understøttede, dog med de af sidstnævnte Lovs § 3 b) og c) følgende Forhøjelser med Hensyn til Fastsættelsen af de Beløb, hvoraf Dyrtidstillæget beregnes.

En tilsvarende Bestemmelse indsattes som § 100, Stk. 2, med Hensyn til Konjunkturtillæget.

§ 92, Stk. 2, i Tjenestemandsløven af 31. Marts 1931 bestemte, at Reguleringstillæg træder i Stedet for Dyrtids- og Konjunkturtillæg, for saa vidt angaar de i Loven af 1. Maj 1923 omhandlede Pensionister og understøttede.

I § 992 i Tjenestemandsløven af 6. Juni 1946 er der, som en foreløbig Ordning gældende for Finansaaret 1946—47, indført en Forhøjelse af Reguleringstillæget for alle Pensionister, der er afgaaet paa Pension forud for 1. April 1946. Denne Forhøjelse udgør i det væsentlige 2 Portioner Reguleringstillæg, saaledes som disse beregnes efter Reglerne i Tjenestemandsløven af 1931.